

Anotacions sobre la (no) commemoració del 90è aniversari d'ERC: ni unitat, ni unilateralitat, ni independència

written by Jaume Renyer | 29 d'abril de 2021

Article publicat [al blog d'en Jaume Renyer](#) amb data de 25 d'abril de 2021

Avui fa dotze anys que vaig donar-me de baixa d'ERC, després d'haver-hi militat divuit, amb un escrit que vaig titular [«Obrir la porta de l'esquerra de la llibertat»](#), que trobo –dissortadament– vigent en el fet substancial, i que vull completar i actualitzar.

He observat que ni en els actes commemoratius del 90è aniversari de la fundació d'ERC, ni tampoc en les declaracions dels actuals dirigents, ha aparegut ni l'objectiu de la independència del país com a prioritari pel partit ni cap referència als lideratges precedents (Barrera, Carod). Tot plegat respon a un procés d'involució ideològica i estratègica per retrotraure'l a l'etapa anterior al 1987, quan comença la transformació cap a l'organització que havia d'aspirar a liderar i aglutinar el conjunt del moviment independentista. Avui, Esquerra cerca integrar votants federalistes o simplement autonomistes (Nuet, per exemple), per tant, sense altra pretensió que arribar a ser una força de centre dins de l'ordre estatal i autonòmic, lluny de tot rupturisme ni conflicte envers l'espoli fiscal (Espanya ja no ens roba), la dominació política (el PSOE pot ser un aliat), ni la minorització del català (bilingüisme per sempre), ni als poders socio-econòmics (connivència amb la patronal i els

sindicats espanyolistes).

Coincideixo amb el diagnòstic que va fer-ne Francesc Abad [al seu bloc Dies de fúria](#) el propassat 21 de març:

“La primera cosa que m’ha cridat més l’atenció és que ni una sola vegada, a cap dels tuits, ni del partit, ni dels diferents líders, ni de militants, no han fet servir la paraula “independència”. Mai. Ningú. *Raro*, he pensat. Però la segona cosa em resultava més misteriosa i inquietant: els missatges de felicitació només feien referència al partit, com si no hi hagués res més. Com si aquests 90 anys passats fossin el fonament de la seva legitimitat i la garantia que qualsevol cosa que facin estarà sempre ben feta. I, el més important, que no necessiten absolutament a ningú més.

El to tan ahistòric, en el sentit de presentar un partit que neix i arriba a avui havent estat sempre el partit de referència i únic, m’ha fet pensar com seria d’estrany que en una assenyalada celebració d’aniversari de qualsevol de nosaltres, amb els nostres familiars i amics, que qui fa anys prengué la paraula i no deixés de felicitar-se a ell mateix, que no hi ha ningú com ell, que és el millor, que està cridat a arribar molt lluny, etc. I que no faci ni la més mínima referència als pares, als germans, a la família. Que se situï a ell mateix com l’únic important a la seva vida, i no faci cap referència ni a amics, ni a persones que l’han pogut ajudar, ni a persones amb les quals ha fet coses o espera seguir-les fent.

Un to tan ahistòric també des del punt de vista de presentar-se com si sempre hagués estat el mateix partit, des del dia de la fundació fins ara, 90 anys després, com si sempre hagués estat igual com és ara. I llavors he vist que l’omissió de la paraula independència, que no hagi sortit mai, que ningú no l’hagi esmentada, no era gens casual i tenia moltes implicacions.”

ERC se situa volgudament, però sense gosar explicitar-ho encara, fora (i en contra) de l'independentisme: ni unitat, ni unilateralitat, ni independència. Només un "picar pedra" permanent sense nord ni trellat, com prediquen Puigcercós, Huguet i Codina. El partit (l'eina) substitueix l'objectiu (la independència), adoptant un esquerranisme sectari com a identitat substitutòria de la catalanitat, la impostura intel·lectual contraposant "la Catalunya pura a la Catalunya lliure" ha esdevingut el mot d'ordre del nou discurs. El fet que considerin els Comuns com els aliats preferents (malgrat la nefasta gestió de Colau i el creixent espanyolisme que gasten) ja ho diu tot.

El meu amic, company i mestre, Josep-Lluís Carod-Rovira també va acabar marxant uns anys després del partit que havia contribuït de manera determinant a relançar ideològicament i políticament. Avui, els qui el forçaren a partir campen a Esquerra reclamant-se els seus hereus, però tergiversant-ne el missatge fins al punt de capgirar el patriotisme català republicà fundacional en un progressisme abstracte, banal i contra identitari, que fa impossible aplegar l'independentisme català i liderar-lo.

El triplet Puigcercós-Vendrell-Vall ha acabat imposant el seu model organitzatiu copiat del PSC (endogàmia, cooptació, nepotisme) i una dialèctica interna sectària que va acabar desbancant Carod-Rovira, i que ara assumeix Junqueras extrapolant-la al conjunt de la política catalana (liquidar Puigdemont com a objectiu). Avui, aqueixa Esquerra expressa una cultura política (si és que el pot arribar a qualificar així) partitocràtica, desconnectada del seu passat històric i desvinculada del moviment independentista, capficada a desconstruir el procés encetat el 2010 per substituir-lo per un peix al cove estèril a Madrid i al Govern de la Generalitat. Per definir el moment present, torno a citar l'apunt de Francesc Abad de fa deu dies: "Ens ho estem jugant absolutament tot" (referint-se a la independència), el

problema és que als actuals dirigents d'ERC tant els hi fot.